

en Ordning, som maatte træffes ved Lov og ikke godt kunde træffes ad administrativ Vej, og vi have navnlig tænkt os, at der maatte være Regler om Valget af disse Mænd, der skulde deltage i Sø- og Handelsretsagers Paakendelse. For saa vidt det fra en Side er blevet ytret, at man nok kunde faa de fornødne Folk, Mænd, der egnede sig til dette Hverv, gennem Handelsforeningerne, vil jeg blot dertil bemærke, at Handelsforeningerne ere og blive jo dog private Foreninger og Foreninger, som maaske bestaa i Dag, men som senere maaske høre op at bestaa, og Foreninger, af hvilke Folk kunne gaa ud og ind, ligesom de ville. Jeg synes derfor, at Valget til et saadant Hverv som det at fungere ved Retten som sø- og handelskyndigt Medlem ikke godt kan henlægges til eller gøres afhængigt af saadanne rent private Institutioner, som Handelsforeningerne ere. Men, som sagt, det er paa ingen Maade Udvalgets Mening, at man uden for København skulde undvære sø- og handelskyndige Dommers Medvirken. De søkyndige Dommere ere jo allerede til Dato til Stede, men hvad de handelskyndige Dommere angaa, er det blot Meningen, at det skulde organiseres nærmere, hvorledes disse Mænd skulde komme til Stede. — Og naar vi have foreslaaet, at man kunde med fælles Samtykke bringe Sager ind fra Provinserne til Sø- og Handelsretten i København, er det kun, fordi man har ment, at man derved kunde yde nogen Hjælp i det Tidsrum, der muligen maatte hengaa, inden sø- og handelskyndige Medlemmers Medvirken ved alle Retterne blev fuldstændig gennemført.

Med Hensyn til Ordningen af Sø- og Handelsretten er der jo et Spørgsmaal, som man meget godt kan komme tilbage til, og som Udvalget ikke har det mindste imod at tage under Overvejelse, det er dette, om man fra den anden Afdeling af Sø- og Handelsretten her i København skal appellere til Landsretten, hvilket vi have syntes mest stemmende med Lovforslagets Konsekvenser, eller om man skulde appellere til 1ste Afdeling — det kunde man ogsaa tænke sig. Dette er et Spørgsmaal, som hvis der fra nogen Side skulde fremkomme Ønske om det, eller hvis den højtærede Justitsminister skulde mene, at det var at foretrække, vistnok ikke vilde møde nogen Vanskelighed at enes om i Udvalget. I det hele taget gælder det om de fleste af de Spørgsmaal, der have været under Debat, at de kunne gøres til Genstand for nærmere Forhandling; der er jo

ogsaa, som den højtærede Justitsminister bemærkede, kun faa af disse Spørgsmaal, der have nogen principiel Karakter, de aller fleste af dem ere saadanne Spørgsmaal, som man fra ingen af Siderne vilde lade Sagen strande paa, ingen af Siderne vilde lade Sagen gaa i Stykker, fordi man ikke kunde blive enig om saadanne Spørgsmaal.

Med Hensyn til Kvalifikationerne for at blive Dommer have vi ment at kunne holde os til Kommissionsforslaget. Jeg skal blot bemærke, at den nugældende Ret kræver jo ikke blot første Karakter for Højesterets Dommere, men ogsaa for Overretsdommere, hvilke for en stor Del ville falde sammen med Landsretsdommerne. Saa blev der altsaa kun Underretsdommerne tilbage. For dissers Vedkommende skulde jeg for min Part ikke have noget imod at sige, at de i Reglen skulde have 1ste Karakter, saa at de andre ikke skulde være udelukkede fra at blive Underretsdommere for derfra maaske at avancere op til de andre Stillinger.

Om det Spørgsmaal, som der har været megen Debat om, hvor Rettens Sæde skulde være, i Viborg eller Aarhus, da har Udvalgets Flertal været af den Mening, at det var naturligt at henlægge Retten til Aarhus, fordi Aarhus er Forretningscentret i Jylland. Vi have ment, at det var rimeligt, at hvor Retten var, skulde ogsaa en Sagførerstand kunne leve, saa der var et tilstrækkeligt Antal at vælge imellem for Folk, der vilde søge Raad og Bistand. De mere historiske Grunde have vi ment maatte vige for Hensigtsmæssighedsgrundene. Og at Hensigtsmæssighedsgrunde tale for at henlægge Retten til Aarhus og ikke til Viborg, forekommer der mig ikke, der kan være videre Tvivl om. At Sagførerne i Fremtiden skulde kunne leve alene af Procedure, tror jeg egentlig ikke paa; og i Viborg særlig vilde der jo neppe findes nogen anden Virksomhed for Sagførere. Det var vist ganske ønskeligt, om man kunde komme ind paa det, at disse Sagførere udelukkende beskæftigede sig med Procedure, og ikke med andre Forretninger; men det tror jeg, er noget, der ikke let vil kunne opnaas under vore Forhold. Naar man ser bort fra, hvad der ellers kan anføres, men holder sig til, hvad der er hensigtsmæssigst i praktisk Henseende over for det foreliggende Spørgsmaal, forekommer det mig, at Vægtskaalen maatte komme til at veje til Fordel for Aarhus.

Hvad Kommunedommerne angaa, vil